

CE TREBUIE SĂ FIE O BISERICĂ?

„O biserică trebuie să fie icoană și predică, prezență divină și chemare divină.

Să-ți poți face cruce când treci pe lângă ea,

Cu respect. Cu evlavie. Cu smerenie.

Să te copleșească, dar să nu te îndepărteze sau să te lase indiferent.

Să te cheme. Să te cuprindă ca cu niște brațe calde, odihnitoare.

Să-ți dea liniște. Să-ți dea speranță.

Să simți că ai trecut pe lângă Dumnezeu.

Iar când intri înăuntru, să micșorezi pașii, să stingi vocea.

Să-ți aduni privirea iscoditoare în dreapta și în stânga

și s-o întorci spre tine însuși.

Să te simți cu tine însuși, ieșit din lumea tumultoasă care te risipește

și te despersonalizează.

Să nu simți doar că ai intrat într-un spațiu care e altceva,

ci și că ai ieșit dintr-un spațiu în care erai doar descumpănire și pierdere în alții, în altele decât esențele sufletului tău.

Să simți că ai intrat într-un loc în care e adunat cumva însuși Dumnezeu,

aflat și El în risipire în lume, într-un spațiu în care e contestat, e subiect de îndoială, de tragere la răspundere, de revoltă.

Pe când aici e și El, Altceva, e Bunul, Dreptul, Milostivul, Iertătorul,

Partenerul de consfătuire calmă, dar și Judecătorul, Ochiul care vede totul, adunat

aici ca să te aștepte chiar pe Tine, cu problemele Tale anume, cu durerile și nevoile Tale.

Aprinzi o lumânare și în ea simți cum îți aprinzi sufletul în fața Lui

și cum, în lumina lumânării îl vezi,

dar te luminezi și pe Tine ca să te vadă și El pe Tine”.

Mitropolitul Antonie Plămădeală, *Preotul în Biserică, în lume, acasă*, Sibiu, 1996, p. 213.